9 Απριλίου 2026

Ο γιατρός Γ. Λασκαρίδης, που έγινε ο άγιος Ραφαήλ

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές


Ὁ Ἅ
ΡΑΦΑ
ΗΛ



Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΡΑΦΑΗΛ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΝ ΑΥΤΩ

Άγιος Ραφαήλ, ο Ιερεύς και Όσιος, ο Μεγαλομάρτυς και Θαυματουργός. Έζησε στα τελευταία χρόνια του Βυζαντίου μέχρι και λίγα χρόνια μετά την άλωση. Χρόνια

δύσκολα και ηρωικά. Ήλπισε στη σωτηρία της Αυτοκρατορίας, στους αγώνες των Παλαιολόγων. Δραστηριοποιήθηκε πάρα πολύ, πήρε πολλές γνώσεις, πέρασε από πολλά αξιώματα, πήγε σε πολλά μέρη, έγινε φημισμένος. Πόνεσε και μόχθησε για τη Ρωμιοσύνη. Αλλά Τον κέρδισε ο Χριστός. Αυτόν αγάπησε τελικά περισσότερο απ' όλα και Αυτόν υπηρέτησε μέχρι τέλους. Μεγάλη η Χάρη Του και λαμπρή η Δόξα Του. Δόξα αιώνια, δοσμένη από τον Κύριό μας, γιατί ήταν μεγάλη η Θυσία Του!! Η Θυσία ήταν ο δρόμος Του, Θυσία ήταν η ζωή Του, Θυσία ήταν και ο ηρωικός θάνατός Του. Η ίδια η Παναγία, εμφανιζόμενη σε αποκαλυπτικό ενύπνιο την επέτειο του Μαρτυρίου του Αγίου κλαίουσα και ερωτηθείσα γιατί κλαίει, απάντησε ότι κάθε χρόνο τέτοια μέρα κλαίει για τη θυσία που έκανε ο Άγιος Ραφαήλ για Εκείνη και τον Υιό Της, στο Μοναστήρι Της των Καρυών της Λέσβου…

Αποκάλυψις μετά από μισή χιλιετία

Ο Άγιος Ραφαήλ μαρτύρησε στη Λέσβο 10 χρόνια μετά την άλωση της Κωνσταντινούπολης. Η ένδοξη ζωή όμως και ο μαρτυρικός θάνατός Του, γρήγορα θάφτηκαν στη λήθη, λόγω της τρομοκρατίας του βάρβαρου Τούρκου κατακτητή. Πέρασε ο καιρός και όλα ξεχάστηκαν. Μισή χιλιετία πέρασε και κανείς πλέον δεν ήξερε ότι κάποιοι είχαν μαρτυρήσει στο λόφο των Καρυών της Λέσβου. Μόνο από καιρού εις καιρόν έβλεπαν κάποιον ιερέα να θυμιάζει στον τόπο αυτό, και ένα έθιμο είχε μείνει στην παράδοση του τόπου να γίνεται λειτουργία την Τρίτη του Πάσχα, ημέρα του μαρτυρίου του Αγίου, χωρίς όμως να θυμάται ή να ξέρει κανείς, για ποιο λόγο είχε επικρατήσει το έθιμο αυτό.

Ήρθε όμως το πλήρωμα του χρόνου, το χρονικό εκείνο σημείο που η Θεία Πρόνοια είχε σοφά επιλέξει, ώστε όλα να αλλάξουν. Ο Παντογνώστης Κύριος είχε επιλέξει την εποχή μας, τον καιρό της απιστίας και της αποστασίας, να ξανακάνει γνωστό τον Φίλο Του Ιερομάρτυρα Ραφαήλ. Ο καιρός της αφάνειάς Του είχε παρέλθει. Είχε έρθει η ώρα, η χάρις του Αγίου να λάμψει και να φωτίσει τις ψυχές των Χριστιανών, χαρίζοντάς τους Πίστη, υγεία, δύναμη, κουράγιο και ελπίδα. Το σωτήριο έτος του Κυρίου μας, 1959, η οικογένεια Ράλλη στην κυριότητα της οποίας περιέπεσε το κτήμα που περίκλειε το μαρτυρικό λόφο των Καρυών, έκτισε από τάμα ένα εκκλησάκι της Παναγιάς. Από τότε αρχίζουν τα θαυμαστά περιστατικά…



Ο τάφος με τα λείψανα του αγίου Νικολάου, που μαρτύρησε μαζί με τον άγιο Ραφαήλ (αναλυτική εξιστήρηση της ανακάλυψης των αγίων εδώ).

Μια πηγή που είχε ξεραθεί, ξαφνικά άρχισε να βγάζει νερό, βοηθώντας στις εργασίες ανέγερσης της Εκκλησίας. Κατά τις εργασίες ανέγερσης του μικρού ξωκλησιού, ανευρίσκεται στα θεμέλια ένας τάφος με λείψανα ενός χριστιανού του οποίου έλειπε η κάτω σιαγόνα. Ένας άγνωστος σ' αυτούς καλόγερος αρχίζει και εμφανίζεται στα όνειρα πολλών ανθρώπων της περιοχής, σε οράματα ή ζωντανά μπροστά τους. Σταδιακά, όλο και περισσότεροι τον βλέπουν, τον ακούν, τον ονειρεύονται. Σε κάποιους λέει το όνομά του, «Ραφαήλ». Σε άλλους λέει, «Είμαι Άγιος και θα κάνω πολλά θαύματα». Σε άλλους, «Είμαι από την Ιθάκη»... Μέρα με τη μέρα ο Άγιος συμπληρώνει την ιστορία του και φανερώνει τα κεκρυμμένα μυστήρια, ενώ στις θαυμαστές αποκαλύψεις εμφανίζονται, και άλλα πρόσωπα μαρτύρων καθώς και ένα ξανθόμαλλο κοριτσάκι. Η Παναγία, αλλά και η Αγία Παρασκευή και άλλοι Άγιοι παρουσιάζονται συχνά και αυτοί σε ενύπνια ή οράματα

επιβεβαιώνοντας τις μαρτυρίες του Αγίου και ενισχύοντας την πίστη των απλών χριστιανών που γίνονται μάρτυρες των θείων αποκαλύψεων.
Ο Άγιος σύντομα ζητά να γκρεμιστεί το νεόκτιστο εκκλησάκι. Εξηγεί ότι από κάτω βρίσκονται τάφοι μαρτύρων που πρέπει να αποκαλυφθούν. Έτσι υπό την πίεση των θείων σημείων, αλλά και θαυμάτων, αρχικά με κάποια ατολμία, αργότερα όμως με θάρρος και παρρησία, αρχίζει πρώτα το γκρέμισμα και μετά η ανασκαφή χώρου. Υπήρχε ακόμα κάποια επιφυλακτικότητα, διότι οι άπιστοι ειρωνεύονταν και συκοφαντούσαν τα γεγονότα, τα θεωρούσαν ως μια ομαδική αυθυποβολή ή ακόμα χειρότερα ως απατεωνιά. Όμως, ώ του θαύματος! Στις ανασκαφές, σταδιακά, πράγματι έρχονται στο φως σπασμένα μάρμαρα και κιονόκρανα, αρχαία αντικείμενα κομματιασμένα και μαυρισμένα σαν από πυρκαϊά και εν γένει τα υπολείμματα αρχαίου μοναστηριού, ακόμα και το μολυβδόβουλλο, δηλαδή η ανάγλυφη προνομιακή πατριαρχική σφραγίδα του Βυζαντίου για τη λειτουργία της αρχαίας Μονής. Ανευρίσκονται Τάφοι και Ιερά Λείψανα Μαρτύρων, ακριβώς στα σημεία που βλέπουν σε όνειρα οι πιστοί και υποδεικνύουν στους εργάτες. Η Πίστη θριαμβεύει και οι άπιστοι ντροπιάζονται και αποστομώνονται.

Ο Άγιος σταδιακά ξετυλίγει το νήμα της ζωής και του Μαρτυρίου Του. Πιστοί ή ακόμα και άπιστοι, αλλά καλοπροαίρετοι άνθρωποι έβλεπαν τον Άγιο να τους διηγείται. Συχνά, έβλεπαν τα ίδια τα γεγονότα άλλοτε ζωντανά σαν να συμβαίνουν δίπλα τους, άλλοτε σαν μέσα από διόπτρα με τον Άγιο να τους εξηγεί και άλλοτε σαν ταινία που βλέπουν και ακούν... Έτσι, σιγά-σιγά σχηματίστηκε μια σαφής εικόνα του πολυτάραχου βίου Του, που σταδιακά γίνεται όλο και πιο πλήρης:



Τα παιδικά χρόνια

Στην παλαιά συνοικία Μύλοι της πόλεως Ιθάκης, πρωτεύουσας της ομωνύμου πανέμορφης νήσου των Επτανήσων εις το Ιόνιο Πέλαγος, πατρίδας του πολυμήχανου Οδυσσέα της αρχαιότητος, γεννήθηκε το έτος 1410 ένα γλυκύτατο αγοράκι. Οι γονείς του ήταν λίαν ευσεβείς Χριστιανοί και εξαιρετικά ένθερ-μοι Έλληνες πατριώτες. Η οικογένεια του αποτελείτο από τον πατέρα του Διονύσιο Λασκαρίδη, την μητέρα του Μαρία και την αδελφή του Ελένη. Κατά την βάπτιση του βρέφους, του δόθηκε το όνομα Γεώργιος.

Με την πάροδο του χρόνου, το έτος 1422 η αδελφή του Ελένη Λασκαρίδου νυμφεύθηκε τον Ενετό Μάρκο, Υπασπιστή και Σύμβουλο του Ενετού Καρόλου Α’ Τόκκου, Κόμητα Κεφαλληνίας και Ζακύνθου και Δούκα της Λευκάδος. Το έτος 1418, ο νεαρός Γεώργιος διδάσκεται τα πρώτα γράμματα από τον πατέρα Τιμόθεο της Ιεράς Μονής Καθαρών, κείμενης εις την θέση Στενό Αγρού, βορείως της πόλεως της Ιθάκης. Η οικογένεια Λασκαρίδη ήταν αρκετά ευκατάστατη, πράγμα το οποίο βοήθησε για την παροχή ευρύτερης παιδείας στο γιό τους, το οποίο ήταν ένα αξιαγάπητο, κινητικότατο, πανέξυπνο μικρό παιδάκι, ευσεβές και διψασμένο

για μάθηση. Έτσι, ο Γεώργι-ος, διαθέτοντας οικονομική ανεξαρτησία και υποστηριζόμενος από τον (εκ της αδελφής του) γαμπρό του Μάρκο, γίνεται δεκτός προς φοίτηση στη Σχολή του Ζαχαρία Αγγέλου, που έδρευε στη θέση «Κάστρο του Αϊ-Γιώργη», καθέδρα του Καρόλου Α’ Τόκκου. Εκεί διδάσκεται Ελληνικά, Λατινικά, Ιταλικά και Γαλλικά. Και πάλι, όμως, δεν αισθανόταν αναπαυμένος. Πνεύμα συνεχώς ανήσυχο για μάθηση, γνωρίζεται με τον Ιατροφιλόσοφο Παράσχο Κουζούλη από τον οποίο διδάσκεται τα πρώτα μαθήματα της Ιατρικής Επιστήμης.
Το έτος 1425 σε ηλικία 15 ετών, ο νεαρός Γεώργιος παρακολούθησε τη διδασκαλία του πατρός Φωτίου Μοναχού στην Ιερά Μονή της Παναγίας Ομαλών, πλησίον του χωρίου Λειβαθώ, όπου για πρώτη φορά εντρύφησε σε θεολογικές μελέτες, με εξαιρετικές επιδόσεις. Τότε, ο Γεώργιος, που θεωρούσε και ονόμαζε τον εαυτό του Ρωμηό, αλλά που ήταν μεγαλωμένος και μορφωμένος σε ενετικό περιβάλλον, για πρώτη φορά άρχισε να ανακαλύπτει και να συνειδητοποιεί τη ρωμαίικη παράδοση. Συνάντησε μαγεμένος το Γένος και τη ρίζα του, την Ελληνική από τη μια και Ορθόδοξη από την άλλη. Ταυτοχρόνως, ορμώμενος από τον έμφυτο δραστήριο χαρακτήρα του και από τη φλόγα της φιλοπατρίας, πείθει τον γαμπρό του Μάρκο να συνηγορήσει για την άσκησή του εις τα όπλα κατατασσόμενος προς απόκτησιν στρατιωτικής εκπαιδεύσε-ως εις τα τμήματα της Ενετικής Φρουράς του Καρόλου Α’ Τόκκου.
Ο καιρός παρέρχεται και ο άπληστος για μάθηση Γεώργιος αναχωρεί το έτος 1427 από τα Ιόνια Νησιά και μεταβαίνει εις την πόλη του Μυστρά για να παρακολουθήσει ανώτερες σπουδές εις την εκεί Σχολή Φιλοσοφίας του Γεωργίου Πλήθωνος Γεμιστού. Εκεί μάλιστα, γνωρίζεται και συνδέεται φιλικά με τον μετέπειτα Δεσπότη του Μυστρά και αργότερα αυτοκράτορα, Κωνσταντίνο Παλαιολόγο.

Στην υπηρεσία της πατρίδος

Το έτος 1431, σε ηλικία πλέον 21 ετών, ο Γεώργιος δεν μπορεί να αντισταθεί περισσότερο στα εντονώτατα πατριωτικά του συναισθήματα και με τις ευλογίες των Γονέων και των Διδασκάλων του κατατάσσεται εθελοντικώς ως Αξιωματικός στις Δυνάμεις του Ελληνικού Βυζαντινού Στρατού. Λόγω της ευρύτατης και πολυσχιδούς του μορφώσεως και της όλως εξαιρετικής ευφυίας του, του απονέμεται ο βαθμός του Εκατόνταρχου και τοποθετείται ως Υπασπιστής στο Επιτελείο του Πρίγκηπα Θωμά Παλαιολόγου που είχε την έδρα του στην Καλαμάτα. Παράλληλα, ολοκληρώνει τις σπουδές του στην Ιατρική Επιστήμη διδασκόμενος από τον Ιατρό Μελισσηνό.

Ο Γεώργιος ήδη έχει γίνει πασίγνωστος για την παιδεία, τις ικανότητες, την ανδρεία και τον χαρακτήρα του εις τους κατέχοντας ύπατα αξιώματα στη Δημόσια Διοίκηση της Αυτοκρατορίας και στην Εκκλησία. Ως αποτέλεσμα, το έτος 1437 ο Γεώργιος Λασκαρίδης, Χιλίαρχος – Ιατρός πλέον, επιλέγεται να προστεθεί στην ακολουθία του Αυτοκράτορα Ιωάννη Η’ Παλαιολόγου ως επιτελής αξιωματικός του Πρίγκηπα Δημητρίου ο οποίος θα συνόδευε τον Αυτοκράτορα στη

σύνοδο Φερράρας – Φλωρεντίας.
Χάριν της ιστορικής αλήθειας, οφείλουμε να αναφέρουμε εδώ ότι, δυστυχώς, ο ασύνετος Αυτοκράτωρ Ιωάννης Η’ Παλαιολόγος προκάλεσε τη σύγκληση της Συνόδου της Φερράρας προκειμένου να εκλιπαρήσει τον αιρετικό και σχισματικό Ευγένιο πάπα της Ρώμης να παρακινήσει τους υπ’ αυτόν βασιλείς να τον βοηθήσουν στρατιωτικώς προσφέροντας σε αντάλλαγμα την «Ένωση» των Εκκλησιών, διότι έντρομος και περιδεής φοβόταν τις απειλές του Σουλτάνου Μουράτ και του αρχηγού της τουρκικής Θεσσαλικής στρατιάς Τουραχάνη (Τουραχάν Μπέης).
Από την πρώτη στιγμή, η Επιτροπή Συνοδικών της Ορθοδόξου Ανατολικής Εκκλησίας, με επικεφαλής τον Πατριάρχη Ιωσήφ, υπέστη τα πάνδει-να από τους παπικούς κατά τη διετία της Συνόδου Φερράρας – Φλωρεντίας. Προσφιλέστερη μέθοδο των Δυτικών αποτελούσαν οι προσβολές και η έμμεση ή άμεση άσκηση φυσικής, ηθικής και ψυχολογικής βίας εναντίον των Ορθοδόξων. Μικρό παράδειγμα αποτελούν τα εξής. Ενώ η Επιτροπή των Ορθοδόξων βρισκόταν καθ’ οδόν προς τη Φερράρα, ο Πάπας ειδοποίησε τον Πατριάρχη ότι κατά την άφιξή του οφείλει να του ασπασθεί τους πόδας του, πράγμα το οποίο, όπως ήταν φυσικό, ο Πατριάρχης αρνήθηκε. Επίσης, από την πρώτη διανυκτέρευση, στον Ορθόδοξο Πατριάρχη παραχώρησαν για κατάλυμα ένα χοιροστάσιο. Ακόμη, ενώ ήταν ανειλημμένη υποχρέωση των Παπικών να προσφέρουν σιτηρέσιο προς τους Ορθοδόξους, παρέβηκαν την υπόσχεσή τους καταδικάζοντας κατ’ αυτό τον τρόπο τους Ορθοδόξους Συνοδικούς σε λιμοκτονία, αφήνοντάς τους χωρίς τροφή και χρήματα διατροφής επί πολ-λούς μήνες, εξαναγκάζοντας τους Ορθοδόξους Ιεράρχες να πωλούν και αυ-τά τα ενδύματά τους για να τραφούν ή ακόμη και να ζητιανεύουν τροφή.
Πράγματι, λοιπόν, κατά την ψευδοσύνοδο Φερράρας και Φλωρεντίας, εμπαίχθηκε η Ορθοδοξία και ο Ελληνισμός. Το μίσος των αιρετικών Παπικών προς την Ορθοδοξία, ο ανθελληνισμός, οι προδοσίες, οι φατριασμοί, οι εγωκεντρικές φιλοδοξίες, ο ραγιαδισμός και η μωρία ξεπέρασαν κάθε όριο. Ο μόνος που παρέμεινε αγνός και έλαμψε ως σταθερός στυλοβάτης της Ορθοδοξίας ήταν ο Μάρκος Ευγενικός, ενώ αξιοπρεπείς στάθηκαν και οι Γεώργιος Σχολάριος και Γεώργιος Πλήθων Γεμισ-τός, φεύγοντας με τον αδελφό του αυτοκράτορα Δημήτριο στη Βενετία, για να μην υπογράψουν. (Μαζί τους προφανώς θα ήταν και ο Άγιός μας ως επιτελής αξιωματικός του πρίγκιπα Δημητρίου.) Αυτοί αποτέλεσαν φωτεινούς ελπιδοφόρους αστέρες Ορθοδοξίας στο σκοτεινό στερέωμα των ζοφερών εκείνων χρόνων για το Βυζάντιο.
Τον Νοέμβριο του έτους 1444, ενωμένα Χριστιανικά στρατεύματα υπό τον Ούγγρο Ουνιάδη και τον Βασιλέα των Πολωνών Βλαδισλάβο, ενεπλάκησαν σε μοιραία και καταστροφική σύγκρουση με τις τουρκικές δυνάμεις του Σουλτάνου Μουράτ Β’ στη Βάρνα της Βουλγαρίας. Τα Χριστιανικά στρατεύματα, λί-γο πριν τη σύγκρουση απέστειλαν εσπευσμένα ταχυδρόμους προς τον Δεσπότη του Μυστρά Κωνσταντίνο

Παλαιολόγο, για να ζητήσουν ενισχύσεις. Πράγματι, δύναμις του Βυζαντινού Στρατού στην οποία μετείχε και ο Χιλίαρχος Γεώργιος Λασκαρίδης, αναχώρησε άμεσα ανταποκρινόμενη στην έκκληση των Χριστιανικών Στρατευμάτων. Εντούτοις, δύο ημέρες προ της αφίξεώς τους στην Βάρνα, πληροφορήθηκαν από έντρομους ταχυδρόμους ότι έλαβε χώρα η συμπλοκή και τα Χριστιανικά Στρατεύματα διαλύθηκαν έχοντας ηττηθεί κατά κράτος από τον Σουλτάνο Μουράτ. Κατόπιν τούτου, οι Βυζαν-τινοί θεωρώντας μάταιη κάθε περαιτέρω ενέργεια, ακολούθησαν τον δρόμο της επιστροφής.

Το κάλεσμα του Θεού

Καθ’ οδόν προς την βάση τους στο Μυστρά, διήλθαν πλησίον των Σερρών όπου αφίχθησαν εις την Ιερά Μονή του Τιμίου Προδρόμου. Εκεί κατέλυσε προς ανάπαυσιν το Τμήμα του Χιλιάρχου Γεώργιου Λασκαρίδη. Εις την Ιερά Μονή εκείνη, ο Γεώργιος συναντήθηκε με δύο Μοναχούς η γνωριμία μετά των οποίων αποτέλεσε σταθμό δια τον περαιτέρω βίο του.

Ο ένας εξ αυτών, με το Αγγελικό, δηλαδή το Μοναχικό, όνομα Γεννάδιος, ήταν ο πρώην φιλενωτικός, υμνητής του πάπα κατά την σύνοδο της Φερράρας, πολυγνώστης φιλόσοφος, κατά κόσμον Γεώργιος Σχολάριος, ο οποίος κατόπιν θείας Φωτίσεως ανένηψε και ακολούθησε εν μετανοία τον Μοναχισμό, διακηρύσσοντας ότι «καλύτερα το τουρκικό σαρίκι παρά το Λατινικόν φακιόλι». Και τούτο, διότι από τους Τούρκους κινδυνεύει μόνο το κράτος, ενώ από τους Λατίνους κινδυνεύουν και το Κράτος και η Πίστις. Ο Μοναχός Γεννάδιος, υπήρξε μετέπειτα ο Πατριάρχης Γεννάδιος.

Ο άλλος ήταν ο Γέροντας Ιωάννης, αγιασμένη μορφή, ο οποίος ώθησε τον Χιλίαρχο-Ιατρό Λασκαρίδη να συνειδητοποιήσει ότι κοντά στο Θεό θα εύρισκε η ψυχή του την ειρήνη που επιθυμούσε. Μετά την αναχώρηση της Μονάδος του προς το Μυστρά και αφού απέστειλε προς τον Αρχηγό του Στρατεύματος Φραντζή την παραίτηση από το στράτευμα και το σπαθί του, ο Γεώργιος Λασκαρίδης υπακούοντας σε κάποια άρρητη ψυχική θεϊκή παρόρμηση, παρέμεινε κοντά στο Γέροντα Ιωάννη στην Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου.

Το έτος 1445, σε ηλικία 35 ετών, ο Γεώργιος, μετά από έξι μήνες άσκηση σιωπής και προσευχής εκάρη Μοναχός από τον Ηγούμενο της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου και πήρε το Μοναχικό όνομα ΡΑΦΑΗΛ από τον Αρχάγγελο, ο οποίος σε όραμα τον είχε φωτίσει με άρρητα μηνύματα του θεού. Ο πατήρ Ραφαήλ έζησε κοντά στον αγιασμένο Γέροντά του μέχρι την κοίμησή του και στην Ι. Μονή Τιμίου Προδρόμου για δύο χρόνια ακόμα, γενόμενος Διάκονος, Ιερεύς και τελικά Αρ-χιμανδρίτης.

Στη συνέχεια, πήγε στην Αθήνα όπου είναι γνωστό ότι κατ’ επανάληψη κήρυξε στο λόφο του Φιλοπάππου και εις τον Ιερό Ναό του Αγ. Δημητρίου Λομπαρδιάρη πλησίον της Ακροπόλεως, όπου λειτούργησε ως εφημέριος και ιεροκήρυκας, προκειμένου να ενισχύσει το ορθόδοξο φρόνημα και το ηθικό των υπό ενετικής κατοχής Αθηναίων. Στο Ναό αυτό και σήμερα μπορεί κανείς να βρει το εικόνισμά

Του, ενώ παράλληλα τελούνται και Λειτουργίες τιμώντας την Χάρη Του.

Όταν το 1449 ανέβηκε στο θρόνο της Βασιλεύουσας ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος, ο επονομαζόμενος «Δράκων» για τη γενναιότητά του, ο πατήρ Ραφαήλ πήγε αμέσως στην Κωνσταντινούπολη για να συναντήσει τον παλιό του φίλο και να τον συγχαρεί. Εκείνος, εκτιμώντας την προσωπικότητά του, τις πολλές ικανότητές του και την ευρύτατη μόρφωσή του, τον κράτησε στην Βασιλεύουσα και τον τοποθέτησε στο αξίωμα του Πρωτοσύγκελου. Ο πατήρ Ραφαήλ γίνεται γρήγορα πασίγνωστος. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο απέστελλε τον πατέρα Ραφαήλ επανειλημμένα ως εκπρόσωπό του σε πολλά Θεολογικά και Ιατρικά Συνέδρια σε διά-φορες πόλεις του εξωτερικού. Παράλληλα, το Οικουμενικό Πατριαρχείο τον ονόμασε Οικουμενικό Ιεροκήρυκα, τίτλο που τον διευκόλυνε για να μεταβαίνει σε πολλές και διάφορες πόλεις και να κηρύττει την Ορθόδοξη Χριστιανική Πίστη.

Η γνωριμία με το Νικόλαο

Το έτος 145Ι, κατά τη διάρκεια ενός εκ των Συνεδρίων στην Γαλλική πόλη Μορλαί (MORLAIX), πλησίον της Βρέστης στην περιοχή της Βρετάννης, γνωρίστηκε με έναν 27ετή νέο Έλληνα φοιτητή της Νομικής, τον Νικόλαο. Ο Νικόλαος είχε γεννηθεί το έτος 1424 και είχε μεγαλώσει στη Θεσσαλονίκη. Ή οικογένεια του αποτελούνταν από τον πατέρα του Γεώργιο Κωσταντάκη, Συμβολαιογράφο, την μητέρα του Άννα και την αδελφή του Ζωή. Όπως αναφέρεται, η οικογένεια Κωσταντάκη είχε την καταγωγή της από την πόλη Ραγοί της Μηδίας στην Μικρά Ασία. Το έτος 1445, ο Γεώργιος Κωσταντάκης απέστειλε τον γιό του Νικόλαο στην πόλη Μορλαί της Γαλλίας για να σπουδάσει την Νομική Επιστήμη στο εκεί Πανεπιστήμιο. Ο Νικόλαος, όμως, παρασυρμένος από τις υλικές απολαύσεις, αντί σπουδών διήγαγε έντονα κοσμικό βίο. Συναναστρεφόμενος, παρ’ όλα αυτά, με τον Πρωτοσύγκελο πατέρα Ραφαήλ, και παραδειγματιζόμενος από την υποδειγματική ζωή και τις σώφρονες συμβουλές του, μετέβαλε τρόπο ζωής και τέλος ακολούθησε την οδό της Ιερωσύνης. Μετά την κουρά του ως Μοναχού, τον υποδειγματικό βίο του και τον ένθερμο ζήλο του στα της Πίστεως, ο πατήρ Ραφαήλ τον χειροτόνησε Διάκονο και κράτησε κοντά του ως συνεργάτη, αναθέτοντας παράλληλα σε αυτόν αποστολές σε διάφορους τόπους, προκειμένου να κηρύττει την Ορθοδοξία.

Η άλωση της Πόλης

Το Δεκέμβριο του 1452 και ενώ ο Πρωτοσύγκελος πατήρ Ραφαήλ, αλλά και ο Διάκονός του Νικόλαος βρίσκονταν στην Κωνσταντινούπολη, ο αυτοκράτορας Κωνσταντίνος οργάνωσε επίσημο συλλείτουργο στην Εκκλησία της Αγίας Σοφίας με αντιπρόσωπο του πάπα τον καρδινάλιο Ισίδωρο, στα πλαίσια της ενωτικής πολιτικής που εφάρμοζε έχοντας την ψευδαίσθηση ότι θα σωθεί η Βασιλεύουσα με τη βοήθεια του πάπα, από τον ασφυκτικό τουρκικό κλοιό. Στις 12 Δεκεμβρίου του 1452, ανήμερα του Αγίου Σπυρίδωνος, έλαβε χώρα το συλλείτουργο αυτό. Όμως, ο

Πρωτοσύγκελος Ραφαήλ δεν θέλησε να παραστεί και ούτε και τον Διάκονό του άφησε να πάει. Γνώριζε πολύ καλά ότι αυτό θα ήταν προδοσία της Πίστεως. «Όχι, και μέχρις εκεί. Σχέση ναι, βοήθεια ναι, συλλείτουργο με τους παπικούς ποτέ!...» είπε ο Άγιος. Ο Αυτοκράτορας θύμωσε πάρα πολύ και τους τιμώρησε με προσωρινή εξορία στην Αίνο. Γι' αυτό και ο Άγιος Ραφαήλ ονομάζεται και ομολογητής, διότι παράτησε τις τιμές και δόξες του αξιώματός του και δεν υπολόγισε το κόστος της εναντίωσής του στον αυτοκράτορα, προκειμένου να υπερασπιστεί την αλήθεια της Ορθοδοξίας έναντι της αιρέσεως του παπισμού. (Σημειώτεον ότι τις τελευταίες ημέρες πριν τον ηρωικό θάνατό του ο αυτοκράτορας, βλέποντας την απουσία παπικής βοήθειας, μετάνιωσε πικρά, εξομολογήθηκε και κοινώνησε ως ορθόδοξος).
Όταν, λοιπόν, άρχισε η πολιορκία της Βασιλεύουσας από τους Τούρκους οι δύο πατέρες βρίσκονταν εκτός των τειχών και έτσι πέρασαν στην Μακεδονία. Εκεί ήταν, όταν συνέβη η άλωση της Κωνσταντινουπόλεως, την αποφράδα Τρίτη 29η Μαΐου 1453, από τους επιδραμόντες από τα βάθη της Ασιατικής Μογγολίας Σελτζούκους Τούρ-κους των οποίων, όμως, οι επιτελικοί αξιωματικοί ήταν Ευρωπαίοι εξωμότες από την Αυστρία, την Ουγγαρία, την Γερμανία, την Γαλλία και από άλλες «πολιτισμένες» και «χριστιανικές» ευρωπαϊκές χώρες, οι οποίες ταυτόχρονα εφοδίασαν τις ορδές των σε ημιάγρια κατάσταση άξεστων και βάρβαρων Τούρκων, με οπλισμό της πλέον σύγχρονης, τότε, τεχνολογίας. Δέον να σημειωθεί ότι οι αμοιβές των εξωμοτών αξιωματικών εκείνων ήσαν μυθικές, καταβάλλονταν δε από τους Τούρκους σε χρυσό προερχόμενο από τις λεηλασίες και την καταλήστευση των ηττημένων από αυτούς λαών. Μαρτυρία περί των ανωτέρω παρέχουν τα ακόμη και σήμερα παραταγμένα, από τους αλαζόνες Τούρκους, εις το προαύλιο του Ναού της του Θεού Σοφίας στην Κωνσταντινούπολη, πυροβόλα επί των οποίων οποιοσδήποτε μπορεί να αναγνώσει τις εκ κατασκευής εγχάρακτες επιγραφές της ταυτότητας του καθενός, δηλ. την χρονολογία κατασκευής, την επωνυμία του εργοστασίου το οποίο τα παρήγα-γε και την χώρα προελεύσεως.
Της καταλήψεως των Χριστιανικών Ελληνικών Βυζαντινών εδαφών από τα στίφη των απολίτιστων και βάρβαρων Τούρκων, επακολούθησαν ανηλεείς σφαγές των αμάχων Χριστιανών κατοίκων, πυρπολήσεις κτιρίων, διαρπαγές περιουσίων, βιασμοί γυναικών ως και τρομερές εν γένει αιματηρές και πάσης άλλης φύσεως βιαιότητες διαπραττόμενες από τους κτη-νώδεις και αιμοδιψείς κατακτητές. Άπαντα δε αυτά τα φοβερά τεκταινόμε-να, εάν δεν υποστηρίζονταν, τουλάχιστον αντιμετωπίζονταν με ιδιάζουσα αδιαφορία και απάθεια από τους «αδελφούς Χριστιανούς» της Δύσεως και με χαρακτηριστική εγκληματική αδιαφορία από τον Πάπα, ο οποίος απολάμβανε εν μέσω χλιδής τον αιρετικό και ακόλαστο βίο του.
Εδώ, τονίζεται μετά βαθύτατης θλίψεως, ότι η ίδια στάση των Ευρωπαίων και του Πάπα επαναλαμβάνεται ακόμη και κατά τον 2Οό αιώνα, όπως αποδεικνύουν τα και επί της εποχής μας διαπραττόμενα εγκλήματα των Τούρκων, όπως η γενοκτονία την οποία εξαπέλυσαν εναντίον των Αρμε-νίων το έτος 1915, των Ελλήνων το

1922, εναντίον των ολίγων εναπομεινάντων ομογενών μας Ελ-λήνων στην Κωνσταντινούπολη το έτος 1955, εναντίον των κατοίκων της Ελ-ληνικής νήσου Κύπρου το έτος 1974, εναντίον του Λαού του Κουρδιστάν με-ταξύ των ετών 1990-1998, καθώς και τα φοβερά εγκλήματα των «πολιτισμένων» Ευρωπαϊκών Κρατών και των Η.Π.Α. εναντίον της ομόδοξου Σερβίας το έτος 2000, τα οποία θα έπρεπε να χαρακτηρισθούν ως εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Μέσα στη λαίλαπα του πολέμου λοιπόν, την σύγχυση και τα λουτρά αίματος, με τις εκατόμβες των θυμάτων, οι δύο υπό διωγμόν τελούντες πατέρες Ραφαήλ και Νικόλαος, έφθασαν Θεία Χάριτι, στην Αλεξανδρούπολη της Θράκης ως πρόσφυγες. Πρέπει να τονιστεί ότι ο λαός, προκειμένου να διασωθεί από τις σφαγές, την αιχμαλωσία, τις πυρπολήσεις και τα βασανιστήρια των Τούρκων, προσπαθούσε να διαφύγει πανικόβλητος από τα κατακτημένα εδάφη, αναζητώντας καταφύγιο στους εναπομείναντες ελεύθε-ρους τόπους. Κατά συνέπεια, οι δύο πατέρες επιβιβάστηκαν με άλλους προσφύγες σε πλοιάριο που απέπλεε με προορισμό τη νήσο Λέσβο, ελπίζοντας ότι εκεί θα έβρισκαν ασφάλεια.

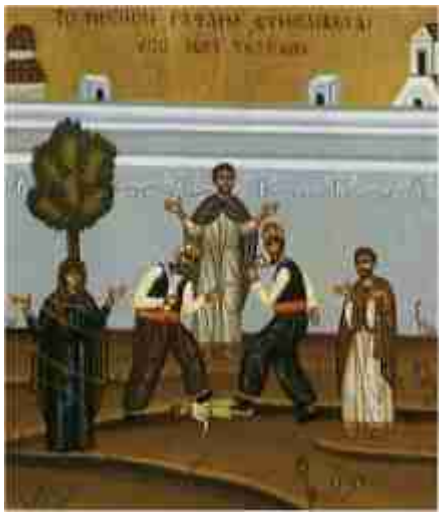
Τα ήσυχα και δημιουργικά χρόνια στη Λέσβο

Την 14η Μαρτίου 1454, λόγω σφοδρότατης κακοκαιρίας, το πλοιάριο δεν ήταν δυνατό να καταπλεύσει στον λιμένα της Μυτιλήνης, αλλά κατόπιν περιπετειών και κινδύνων προσορμίσθηκε, κατά θεία Πρόνοια, στην φιλόξενη παραλία του χωριού Θερμή της Λέσβου. Εκεί, οι φτωχοί μεν αλλά φιλόξενοι και ευσεβείς κάτοικοι, τους υποδέχθηκαν εγκάρδια. Ο Προεστώς του χωριού Βα-σίλειος και ο Ηπειρώτης Διδάσκαλος Θεόδωρος, οδήγησαν τους πα-τέρες εις την Ιερά Μονή Γενεσίου της Θεοτόκου στις Καρυές, σε απόσταση 14 χιλιομέτρων περίπου από την πόλη της Μυτιλήνης, όπου ήδη ασκήτευε ο Γέροντας πατήρ Ρουβήμ και διέμενε ο Επιστάτης Ακίνδυνος.

Η εν λόγω Ιερά Μονή Γενεσίου της Θεοτόκου κτίστηκε το έτος 801 από την Αυτοκράτειρα ΕΙΡΗΝΗ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΙΑ, την οποία εξόρισε από τη Βασιλεύουσα ο γιος της, που την διαδέχθηκε στον θρόνο, και έτσι εκείνη κατέληξε στην Αγιάσο της Λέσβου. Ένα έτος μετά (έτος 802) έκτισε και τον Ιερό Ναό της Παναγίας Τρουλλωτής στους Πύργους Λέσβου, κοντά στην θερμή. Η Ειρήνη η Αθηναία, στα τέλη του βίου της μόνασε και τέλος κοιμήθηκε οσιακά στην Ιερά Μονή Γενεσίου της Θεοτόκου, η οποία λειτουργούσε ως γυναικεία [“Νεκρός”: η Ειρήνη η Αθηναία όμως ΔΕΝ τιμάται ως αγία, όπως αναλύεται διεξοδικά σε αυτή τη μελέτη].

Την 11^{η} Μαϊου 1235, Μουσουλμάνοι πειρατές επέδραμαν εναντίον της Ιεράς Μονής, την κατέλαβαν, σύλησαν τα εντός αυτής ιερά και όσια, την καταλήστευσαν αρπάζοντας κάθε αντικείμενο αξίας, βίασαν, βασάνισαν και κατέσφαξαν τις Μοναχές, τέλος δε πυρπόλησαν και τα κτίρια της Μονής. Σύμφωνα με την ανά τους αιώνας διασωσμένη εξιστόρηση των συμβάντων, όπως αναφέρεται κατωτέρω χαρακτηριστική είναι η απάνθρωπη θηριωδία, αγριότητα και βαρβαρότητα των Μουσουλμάνων επιδρο-μέων. Οι πειρατές, άλλες Μοναχές κατέσφαξαν, άλλες οδήγησαν στην παραφροσύνη, λόγω των βασάνων στα οποία

τις υπέβαλαν. Την ηλικιωμένη και παράλυτη Μοναχή Ευφροσύνη την κρέμασαν από ένα δένδρο και στη συνέχεια την παρέδωσαν ζωντανή εις την πυρά. Της τότε Ηγουμένης Ολυμπίας, της αφαίρεσαν τα ενδύματα και της έκαιγαν την σάρκα με αναμμένες λαμπάδες. Κατόπιν της πέρασαν από τα αυτιά και την σιαγόνα δύο μεγάλα πυρωμένα καρφιά και τέλος της κάρφωσαν το σώμα με 20 μεγάλα καρφιά σε μία σανίδα και την άφησαν να ξεψυχήσει εν μέσω των φλογών της καιγόμενης Μονής.



Σκηνή από τα μαρτύρια των αγίων κατά την εποχή του αγίου Ραφαήλ (από αυτό το ΑΝΑΛΥΤΙΚΟ άρθρο): ποδοπατούν το 11μηνο μωρό (άγιο κι αυτό πια) μέχρι θανάτου.

Αφού παρέμεινε ερειπωμένη και έρημη επί χρονικό διάστημα 200 ετών περίπου, η Μονή αναστηλώθηκε το έτος 1433, από κάποια ευλαβή ευκατάστατη γυναίκα που την έλεγαν Μελπομένη. Η Μελπομένη ήταν σύζυγος του εμποροπλοιάρχου Κωνσταντή Υαλινά με τον οποίο απέκτησε μία κόρη το έτος 1423, την Βασιλική, και το έτος 1425 ένα γιό, τον Ακίνδυνο. Αυτός υπέφερε εκ γενετής από παράλυση του δεξιού του ποδιού. Οι προσευχές και παρα-κλήσεις της Μελπομένης και του πατρός Ρουβήμ, ο οποίος ήδη μόναζε στο κτήμα τους, εισακούσθηκαν και το έτος 1433 η Υπεραγία Θεοτόκος θεράπευσε την παράλυση του μικρού Ακίνδυνου, αφού έπλυναν το πόδι του με νερό από το αγίασμα της εγκαταλελειμένης Ιεράς Μονής. Μετά από αυτό το θαύμα, η Μελπομένη έθεσε τον εαυτό της στην υπηρεσία του Κυρίου μέχρι το θάνατό της το Σεπτέμβριο του έτους 1455. Παράλληλα, εκπλήρωσε το τάμα της, να αναστηλώσει την ερειπωμένη Ιερά Μονή Γενεσίου της Θεοτόκου (στην οποία πλέον ετιμάτο και η Αγία Παρασκευή), όπου ο γιος της μεγαλώνοντας έγινε Επιστάτης, διαμένοντας σε αυτή μαζί με τον πατέρα Ρουβήμ.
Έτσι, όλα ήταν έτοιμα όταν, με την Πρόνοια του Θεού κατέφθασαν στη Λέσβο οι πατέρες Ραφαήλ και Νικόλαος. Εκεί εγκαταστάθηκαν και ο πατήρ Ραφαήλ έγινε Ηγούμενος. Ο Ηγούμενος Ραφαήλ αποτέλεσε το πνευματικό κέντρο ολόκληρου του νησιού. Όλοι μιλούσαν για τον Άγιο Γέροντα των Καρυών. Τα λόγια του μαγνήτιζαν

και γαλήνευαν τις καρδιές. Με τις συμβουλές του πολλοί βρήκαν το σωστό δρόμο και τη σωτηρία. Ένας από αυτούς, μάλιστα, έγινε Μοναχός με το όνομα Σταύρος και προστέθηκε στην αδελφότητα του μοναστηριού των Καρυών, ενώ ο γέροντας Μοναχός Ρουβήμ κοιμήθηκε ειρηνικά και ενταφιάστηκε με τιμές από τους πατέρες. Ο Άγιος Ηγούμενος Ραφαήλ έκανε πολύ μεγάλο φιλανθρωπικό έργο και οδήγησε την Ιερά Μονή σε εκ νέου άνθηση. Το έτος 1455, ίδρυσε, δίπλα στη Μονή, μονάδα προληπτικής και θεραπευτικής Ιατρικής, το λεγόμενο «ΠΡΕΒΑΝΤΟΡΙΟΝ», στο οποίο διατελούσε και Ιατρός. Παράλληλα, δημιούργησε γηροκομείο, αλλά και ορφανοτροφείο, στο οποίο σίτιζε 80 ορφανά παιδάκια. Ο ίδιος ο Άγιος σε αποκαλυπτικό ενύπνιο ομολόγησε ότι πρώτα έτρωγαν τα ορφανά του και εάν περίσσευε έτρωγαν και εκείνοι…

Κατά την ήρεμη και δημιουργική περίοδο της ζωής τους οι Άγιοί μας πατέρες γνωρίστηκαν καλά και συνδέθηκαν με δυνατή φιλία με τον Προεστό Βασίλειο και την οικογένειά του, καθώς και με το διδάσκαλο Θεόδωρο. Τη δε Αγία Ειρήνη, κόρη του Προεστού Βασιλείου, τη βάπτισε ο Άγιος Ραφαήλ, κάνοντας μάλιστα προσευχή στον Κύριο να της δώσει πολλά ψυχικά χαρίσματα. Πράγματι, η μικρή Ρηνούλα ήταν μια ευγενική και σεμνή ψυχή και αγαπούσε τόσο πολύ τους πατέρες και το μοναστήρι που ήθελε να είναι συνεχώς μαζί τους. Το πάνσοφο Σχέδιο της Θείας Οικονομίας τους προόριζε να είναι για πάντα μαζί και να εορτάζονται μαζί εις την αιωνιότητα! Το πλήρωμα του χρόνου ερχόταν…

Κατάληψη της Λέσβου και της Ιεράς Μονής των Καρυών

Περί τα τέλη Οκτωβρίου – αρχές Νοεμβρίου του έτους 1461, οι Τούρ-κοι επέδραμαν και κυρίευσαν την νήσο Λέσβο. Τον Απρίλιο του έτους 1462, οι Έλληνες Χριστιανοί κάτοικοι της περιοχής της θερμής, μη ανεχόμενοι την βαρύτατη φορολογία που επιβλήθηκε από τους βάρβαρους κατακτητές, επαναστάτησαν. Κατόπιν αυτού, ο Τούρκος Σουλτάνος Μωάμεθ Β’ εξοργίσθηκε και εξαπέστειλε ένοπλες ορδές με την ρητή εντολή να κα-ταπνίξουν την εξέγερση των Ελλήνων διά πυρός και σιδήρου, πράγμα το οποίο πέτυχαν οι κτηνώδεις βάρβαροι μετά από αγώνα 17 ημερών, αφανίζοντας τους κατοίκους προς παραδειγματισμό.

Την Μεγάλη Πέμπτη, 4^{ην} Απριλίου 1462, ο Επιστάτης της Μονής Ακίνδυνος, έχοντας μεταβεί στην Αγορά του διπλανού προς τη Μονή χωριού για αγορά προμηθειών, πληροφορήθηκε την επικείμενη επιδρομή των Τούρκων κατά της Μονής και έσπευσε αμέσως να πληροφορήσει τον Ηγούμενο πατέρα Ραφαήλ. Αμέσως τότε, ο Ηγούμενος προέβη εις την φύλαξη όλων των Κειμηλίων και Σκευών της Ιεράς Μονής, μέσα σε μυστική κρύπτη, ώστε να μη περιέλθουν στα χέρια των άπιστων βαρβάρων.

Την Μεγάλη Παρασκευή 5^{ην} Απριλίου 1462, οι Τούρκοι κατόπιν υποδείξεως του ανθέλληνα φίλου τους Γερμανοεβραίου Ιατρού Σβάϊτσερ (SWAÏTZER), με αρχηγό τον θηριώδη Αρίφ Αγά, πληροφορήθηκαν ότι ορισμένοι από τους εξεγερθέντες Έλληνες της περιοχής που αντιστέκονταν ακόμη είχαν βρει καταφύγιο στην Μονή. Με την λήξη της Ακολουθίας του Επιταφίου, επέδραμαν εναντίον της Μονής. Κατά

την εκδήλωση της επιθέσεως των Τούρκων, ο ηρωικός Ηγούμενος Ρα-φαήλ, υπέδειξε στους επαναστατημένους Έλληνες που βρίσκονταν εκεί κρυφή δίοδο διαφυγής διά της οποίας τους απέστειλε με ρητή εντολή του στο παρακείμενο Όρος Παντέρα, για να διασωθούν. 0ι Τούρκοι, επιτιθέμενοι με ιδιαίτερο μένος κατά της Μονής, την κατέλαβαν χωρίς να τους αντισταθεί κανείς, συνέλαβαν τους πατέρες, καθώς και όσους λαϊκούς βρήκαν εκεί. Στους συλληφθέντες συγκαταλέγονταν ο Ηγούμενος της Μονής πατήρ Ραφαήλ, ο Διάκονος Νικόλαος, ο Προεστός του χωριού Βασίλειος, η σύζυγός του Μαρία, η 12ετής κόρη του Ειρήνη, το ηλικίας 11 μηνών βρέφος Ραφαήλ, η ορφανή 16ετής ανεψιά του Ελένη, ο Διδάσκαλος του χωριού Θεόδωρος εξ Ηπείρου. Ο Ηγούμενος, με την πεποίθηση ότι ο καλός Ποιμένας ουδέποτε εγκαταλείπει το Ποίμνιο, αλλά θυσιάζεται για χάριν του, παρέμεινε στη Μονή να αντιμετωπίσει τους στυγνούς κακούργους. Επίσης, κατόπιν σταθερής επιμονής τους και με την ελεύθερη τους βούληση, και οι υπόλοιποι που προαναφέρθηκαν παρέμειναν πλησίον του Ηγουμένου αποφασισ-μένοι να του συμπαρασταθούν σθεναρά και να συμμετάσχουν στη θυσία και το μαρτύριο αυτού ως πιστοί εν Χριστώ αδελφοί και ακόλουθοι.
Ο Μοναχός πατήρ Σταύρος καθώς και ο γιος της Μελπομένης και Επιστάτης της Μονής Ακίνδυνος, διέφυγαν την σύλληψη, με προτροπή του Ηγουμένου Ραφαήλ. Θα τελούσαν αργότερα το Ιερό καθήκον του ενταφιασμού των τιμίων Λειψάνων των Μαρτύρων, κατά την πρόβλεψη του ιδίου του Αγίου.

Τα Μαρτύρια των Αγίων



Από τη στιγμή της συλλήψεως του Ηγουμένου Ραφαήλ τη νύκτα της Μεγάλης Παρασκευής, άρχισαν οι ανακρίσεις, με τον πιο άγριο τρόπο. Αφού οι Τούρκοι δεν κατάφεραν να πάρουν με τις ανακρίσεις τις πληροφορίες που ήθελαν, άρχισαν τους βασανισμούς.

Πρώτα, άρπαξαν από την αγκαλιά της μητέρας του το 11 μηνών βρέφος Ραφαήλ, το έριξαν στο έδαφος και το φόνευσαν με χτυπήματα και ποδοπατήματα. Την ίδια τη μητέρα του, Μαρία, την έδεσαν σε ένα δέντρο, επειδή ορμούσε να πάρει το παιδί της, φώναζε και έκλαιγε.

Μετά άρχισαν να βασανίζουν σκληρά την 12ετή Παρθενομάρτυρα ΕΙΡΗΝΗ, κόρη του Προεστού Βασιλείου, μπροστά στους γονείς της, προκειμένου να κάμψουν το ηθικό τους και να τους εκβιάσουν, για να απαρνηθούν την Πίστη τους και να αποκαλύψουν τον τόπο στον οποίο κρυβόντουσαν οι επαναστάτες Έλληνες. Άρχισαν λοιπόν να ρίχνουν βραστό νερό στο στόμα της μικρής Ρηνούλας και μετά απέκοψαν διαδοχικά το ένα της χέρι και το ένα της πόδι, ρίχνοντας τα αιμόφυρτα ακρωτηριασμένα μέλη της μπροστά στους γονείς της, για να κάμψουν την αντίστασή τους. Η μητέρα της, δεν άντεξε στη θέα όλων αυτών και από το σπάραγμα ψυχής έπαθε συγκοπή. Ο πατέρας της όμως, παρά τον τεράστιο ψυχικό του πόνο άντεξε και έμεινε ακλόνητος. Βλέποντας λοιπόν οι βάρβαροι ότι η απόπειρα εκβιασμού απέβηκε ανεπιτυχής και μάταια, την έριξαν σε ένα μεγάλο πιθάρι και την έκαψαν ζωντανή, ολοκληρώνοντας το μαρτύριό της. (Το πιθάρι αυτό βρέθηκε στις ανασκαφές των ημερών μας, με στάχτη μέσα, λίγα καμένα οστά και κάποιες πέτρες. Τα λίγα οστά αυτά έμειναν διότι δεν τα είδαν όταν ενταφίασαν τα υπόλοιπα καμένα υπολείμματα που υπήρχαν στο πιθάρι, ενώ οι πέτρες έπεσαν στο πιθάρι από τους τοίχους της Εκκλησίας, όταν την ανατίναξαν οι Τούρκοι)

Την νεαρή ανεψιά του Προεστού, Ελένη, η οποία ήταν 15 χρονών και από ηλικίας τριών ετών είχε μείνει ορφανή, την κακοποιούσαν αλληλοδιαδόχως και κατ' εξακολούθηση οι Τούρκοι υπάνθρωποι και την χτυπούσαν με βαναυσότητα, έως ότου από το φόβο, τους πόνους και την αιμορραγία παρέδωσε το πνεύμα Της στον Κύριο.

Ο Προεστός Βασίλειος, αφού πρώτα μαρτύρησε ψυχικά βλέποντας το μαρτύριο των παιδιών του, υπέστη και φοβερά σωματικά μαρτύρια. Του έκοψαν τη μύτη, τ' αφτιά, τα γεννητικά του όργανα και του έβγαλαν τα μάτια. Στο τέλος του έκοψαν την κεφαλή και τον περιέπεξαν. Γι' αυτό, ο Προεστός Βασίλειος είναι και πρέπει να τιμάται ως Μεγαλομάρτυς.

Έπειτα, άρχισαν να βασανίζουν το δάσκαλο Θεόδωρο επίσης με πολύ σκληρό τρόπο. Του έκοψαν κι' εκείνου τα γεννητικά όργανα, όπως επίσης και τα χέρια και τέλος του απέκοψαν την κεφαλή, βάζοντάς τη μετά ανάμεσα στα πόδια του.



Το πιθάρι με τα λείψανα της αγίας Ειρήνης (από εδώ)

Τελευταίος μαρτύρησε ο Άγιος Ραφαήλ, γιατί οι θηριώδεις και αιμοδιψείς βασανιστές τον δεν βιάζονταν να τον αποτελειώσουν, νομίζοντας ότι θα αποσπούσαν την ομολογία που επιθυμούσαν. Έτσι, τράβηξε απίστευτα βασανιστήρια. Τον έβριζαν, τον χτυπούσαν με λύσσα και τον απειλούσαν. Σε μια στιγμή εκείνος πετάχτηκε όρθιος, τραβώντας τον σταυρό του από το ράσο του και τον έδειξε με θάρρος λέγοντας: «Εμείς Αυτόν προσκυνούμε και ποτέ δε θα Τον αρνηθούμε!». Τότε όρμησαν με μανία πάνω του, τον γύμνωσαν, τον έδεσαν πισθάγκωνα, και συνεχώς τον χτυπούσαν ανηλεώς με τα κοντάκια των όπλων τους, παραλύοντάς τον. Του κατατρυπούσαν το σώμα σε διάφορα σημεία με λόγχες και τον έσερναν επάνω σε αιχ-μηρές πέτρες τραβώντας τον από την γενειάδα, ώστε όλος ο τόπος είχε βαφτεί κόκκινος από το αίμα του. Έπειτα, εφόσον το αθώο θύμα τους εξακολουθούσε να αντέχει και να υπομένει αγόγγυστα τα μαρτύρια, τον κρέμασαν από τα πόδια με την κεφαλή προς το έδαφος από τα κλαδιά της μεγάλης καρυδιάς που βρισκόταν στο προαύλιο της Μονής. Σε εκείνη την καρυδιά αποκάτω έκαναν οι πατέρες κάθε χρόνο την Ανάσταση. Στη συνέχεια, όταν οι ανάλγητοι και θηριώδεις εγκληματίες (δαιμονόψυχοι κατά τον χαρακτηρισμό του ίδιου του Αγίου) διαπίστωσαν ότι παρ’ όλα τα μαρτύρια στα οποία τον είχαν υποβάλει, ο Ηγούμενος Ραφαήλ δεν απαρνιόταν την Πίστη του και δεν πρόδιδε τους Έλληνες Χριστιανούς επαναστάτες, με οφθαλμούς λαμπυρίζοντες σαν πυρωμένα κόκκινα κάρβουνα και χείλη αφρισμένα από το μίσος και τη μανία τους, τον κάθισαν γονατιστό στο έδαφος και τον αποκεφάλισαν με φρικώδη τρόπο: Πριονίζοντας την κεφαλή του!! Όχι στο λαιμό, αλλά ξεκινώντας από το σημείο του στόματος!! Τη ματωμένη κάτω σιαγόνα που αποκόπηκε την έριξαν καταγής εν μέσω μιας λίμνης αίματος και σε μικρή απόσταση από το υπόλοιπο σώμα. Τη σιαγόνα αυτή δεν τη βρήκαν όταν ενταφίασαν τον Άγιο, γι’ αυτό και βρέθηκε ξεχωριστά, εκτός του τάφου στις ανασκαφές επί των ημερών μας. Έτσι, ο ήδη πριν μαρτυρήσει Άγιος, έγινε και Μεγαλομάρτυς του Χριστού ένδοξος και παρέδωσε την αγιασμένη ψυχή του στον Κύριο!

Τον Άγιο Νικόλαο, τον έδεσαν κι’ αυτόν πισθάγκωνα, τον κρέμασαν από άλλη μικρότερη καρυδιά ευρισκόμενη και εκείνη στο προαύλιο της Μονής και τον βασάνιζαν νυχθημερόν, χτυπώντας και λογχίζοντάς τον. Όμως, λόγω της ασθενούς κράσεως του οργανισμού του, ο Άγιος Νικόλαος δεν άντεξε για πολύ στα μαρτύρια, τους ανηλεείς δηλαδή ξυλοδαρμούς, αλλά βλέποντας και τον πολυαγαπημένο του Ηγούμενο να τον σέρνουν αιμόφυρτο υπέστη ανακοπή καρδιάς και παρέδωσε κι’ Αυτός το πνεύμα Του στον Κύριο. Κατά δε την αποκαλυπτική μαρτυρία του Αγίου Ραφαήλ, οι ψυχές των δύο Αγίων ανέβηκαν μαζί στον Ουρανό. Μαζί στη ζωή, μαζί και στον θάνατο!!

Ένας ξένος Ιατρός, ο Αλέξανδρος, που αγαπούσε πολύ τον πατέρα Ραφαήλ και έτρεξε να δει τι γίνεται όταν έμαθε πως οι Τούρκοι επέδραμαν στο μοναστήρι, αντικρύζοντας το φοβερό θέαμα της σφαγής του Αγίου Ηγουμένου δια πριονισμού της κεφαλής του, από την φρίκη τρελάθηκε και τράβηξε μαχαίρι να αυτοκτονήσει,

παθαίνοντας όμως ανακοπή πριν προλάβει να το μπήξει στην καρδιά του.
Μετά το πέρας των σφαγών και του αποτρόπαιου λουτρού αίματος, οι αιμοσταγείς Τούρκοι, αφού σύλησαν και λεηλάτησαν όσα Ιερά κειμήλια και αντικείμενα αξίας βρήκαν, παρέδωσαν στις φλόγες την Μονή, ανατινάζοντάς την. Η σφαγή των Μαρτύρων συντελέστηκε τη νύκτα της Δευτέρας της Διακαινισίμου, δεκαπέντε λεπτά της ώρας προ του μεσονυκτίου (εκκλησιαστικώς ήδη θεωρούμενης από το απόγευμα της Δευτέρας ως Τρίτη του Πάσχα), και η καταστροφή της Ι. Μονής λίγο Μετά τη διάπραξη των προαναφερθέντων βανδαλισμών και την εκτέλεση των περιγραφέντων κακουργημάτων, οι κτηνώδεις ως συνήθως Τούρκοι, ικανοποίησαν προσωρινώς τα θηριώδη ένστικτά τους και απήλθαν για να συνεχίσουν το ίδιο έργο τους αλλού. Πίσω τους άφησαν καπνισμένα ερείπια και πέτρες γεμάτες από τα αίματα των Μαρτύρων, ενώ στο έδαφος κείτονταν εδώ και εκεί τα ακρωτηριασμένα τίμια λείψανα των σφαγιασθέντων Μοναχών και λαϊκών.
Μεταξύ των άλλων ανθρωπόμορφων κτηνών, οι κυριότεροι και αγριότεροι βασανιστές ήταν πέντε ελεεινά άτομα εκ των οποίων δύο Τούρκοι Μουσουλμάνοι, ένας Λαζός, ένας Τσερκέζος και ένας Τουρκαλβανός. Σύντομα, βεβαίως, η Θεία Οργή για το ανοσιούργημα που με κακία επιτέλεσαν έφθασε πάνω τους. Έλληνες επαναστάτες τους έπιασαν και τους σκότωσαν και τους έθαψαν όλους μαζί στον ίδιο λάκο…

Η δραματική σειρά των Μαρτύρων ολοκληρώνεται

Την επομένη νύκτα, μετά την αποχώρηση της τουρκικής ορδής, ο Μοναχός Σταύρος και ο επιστάτης της Μονής Ακίνδυνος, οι οποίοι μέχρι τότε κρύβονταν στην σπηλιά του αποθανόντος Γέροντος Ιωσήφ με τον οποίο μόναζε παλιότερα ο πατέρας Σταύρος, βγήκαν απ’ το κρυσφήγετό τους, και μετέ-βηκαν κρυφά στο παρακείμενο χωριό της Θερμής και παρακάλεσαν τον ηλι-κίας 112 ετών τυφλό Ιερέα του χωριού πατέρα Σάββα, να τους ακολουθήσει μέχρι την ερειπωμένη Ιερά Μονή, προκειμένου να τελέσει την εξόδιο Ακολουθία πριν τον ενταφιασμό των Μαρτύρων.
Και ιδού η πρώτη παρουσία της Θείας Χάριτος και του Αγιασμού: Με την άφιξή του στον τόπο του μαρτυρίου, ο υπέργηρος τυφλός Ιε-ρέας προσευχήθηκε και ικέτευσε τον Κύριο να τον ευλογήσει επιτρέποντας του να αντικρύσει με τα ίδια του τα μάτια τον τόπο και τα λείψανα των Μαρτύρων. Και ω του Θαύματος, έγινε μια εκθαμβωτική λάμψη, ο Ιερεύς ανέβλεψε και είδε το φρικτό θέαμα. Στη συνεχεία, αφού προσευχήθηκε, τέλεσε συγκλονισμένος την νεκρώσιμη Ακολουθία και προέβη εις τον ενταφιασμό των θυμάτων ως εξής: Τα καθαγιασθέντα δια της θυσίας υπέρ Πίστεως και Πατρίδος λείψα-να του Ηγουμένου της Ιεράς Μονής εντός του ερειπωμένου Ιερού Ναού. Του Διακόνου Νικολάου εις το αριστερό προαύλιο του Ιερού Ναού, της δε Παρθενομάρτυρος Ειρήνης και των λοιπών Μαρτύρων σε διάφορα σημεία γύρω από τον Ιερό Ναό, όπου ακριβώς και ανευρέθηκαν μετά από αιώνες, στην εποχή μας, όταν ήλθε το πλήρωμα του χρόνου. Μετά τον ενταφιασμό των λειψάνων των Μαρτύρων, ο επιστάτης της Μονής Ακίνδυνος μετά του

Μοναχού πατρός Σταύρου, συνόδευσαν τον υπέργηρο Ιερέα κατά την επάνοδό του στο χωριό του, όπου και απεβίωσε μετά από λίγες μέρες.
Αργότερα, ο πατήρ Σταύρος συνελήφθη από ένοπ-λους άνδρες τουρκικής περιπόλου οι οποίοι ήξεραν ότι υπήρχε και άλλος καλόγερος στο μοναστήρι και τον έψαχναν. Τον βασάνισαν με τον πιο άγριο τρόπο και τον αποκεφάλισαν, χωρίς όμως να καταφέρουν να του πάρουν την ομολογία που ζητούσαν. Το τίμιο Λείψανό του έμεινε δυο μέρες άταφο, χωρίς κανείς να τολμήσει να το πλησιάσει, μέχρι που δυο χριστιανοί το πήραν και το ενταφίασαν στην αυλή του κατεστραμμένου μοναστηριού των Καρυών. Πιο μετά, και ο Επιστάτης Ακίνδυνος ανακαλύφθηκε επίσης από τους Τούρκους και μαρτύρησε και εκείνος, μετά από άγριο βασανισμό στο όρος Παντέρα. Τα Ιερά λείψανά του τα ενταφίασαν στο κοιμητήρι του μοναστηριού των Καρυών, κοντά στους τάφους των γονιών του. Έτσι, έκλεισε δραματικά ο κύκλος των σφαγών που συντελέστηκαν στο μαρτυρικό λόφο των Καρυών, ενώ τα ίδια τα γεγονότα, υπό τον φόβο των βάρβαρων και αιμοχαρών κατακτητών παρέμεναν στην αφάνεια και σταδιακά ξεχάστηκαν από τους ντόπιους κατοίκους της Θερμής, και μόνο το έθιμο να τελείται Λειτουργία την Τρίτη του Πάσχα στο Λόφο των Καρυών έμεινε στην παράδοση του τόπου, χωρίς όμως να θυμάται ή να γνωρίζει κανείς το γιατί. Έπρεπε να’ ρθεί η εποχή μας, η ευλογημένη ώρα της εκ Θεού αποκαλύψεως των υπερφυών αυτών Μυστηρίων, για να έλθουν όλα αυτά στο φως και να καταυγάσουν πιστούς και απίστους!!
Πηγή: *o-nekros.blogspot.gr*